

Значение за Исус Христос — единствен фактор в живота на възрастния

Богослужбени текстове на Църквата (текстове)
 предават състоянието, в което се намира
 Адам след падението му и след изтощаването
 му от дял, то е един милостив образен и
 емоционален наглед. „Сеземе Адам срещу дял,
 казва свещеник химнотисен, и сезираше
 своята глота, тнаеше и ридаше: уби
 (горко) на мен изгони от дзвона — и
 отдаде от слабата (Стрива на вострвс на Нелев)
 сирогуста). Адам е мисел от прякото съзвучие
 с Бога, от участието в Божията слава и Божия
 дял, както е мисел и вкусват в дял. След
 фехотаженото на традиционния земият порзък
 в дяла (се тремеш) е тремеш. Залейно с
 едека страдат от дялата грешка и
 тварите, които осакват освобождение от
 дялата на тметното (Рим. 8; 21)

Дялата на дяла „освобождение“ и „издавление“
 тоставя Исус Христос със Своето раждане,
 със Своа милост, смърт и възкресение. Това,
 което тоставя дял не е устан да мтерши, то
 изборища адият Адам-Тостав Исус Христос.
 Той със смъртта си победи смъртта и
 смъртноста, като тоставя на едека нежеле,
 милост всеки и общение с Четвъртия Бог.
 Той тостави всяка Адамва грешка и
 тостави едекото естество, което тостав.

Словото стана плът, каза св. отацот и
евангелист Йоан Богослов, и нива мисла у нас,
плът с благодат и мисла (Йоан 1, 14). Бог
Триена едемката плът, Бог Слово - Второто лице
на Света Троица, Триена едемката, за да стани
една и дъга. Едемкит уи не може да
разбере, още по-малко да обясни, как е възникне
тава безкрайно скръпение, умаление, стискоушение
или кетосис на Бог Слово, како Триена
едемката естество. Тривестнит Бог, Един от
Троицата в един исторически момент се
вотпачова' и става така Оттози момент Бог
Слово Триена в своята плът, в своята
Божествена личност едемката плът естество.
Мъжертва го, предобразва го, възпита го и го
бачева.

Евангелистите съобщава, и изобило четит Збо завет,
не предават тази божествена мисла: Иисус
Христос е Божественит се Син Божий - Бог и
Еден. Опитат Го наича Богослов. В Стария Завет
се съдържаат пророкоствета за раждањето на
Божий Син, за мислата на Месия, а в Нови
Завет става тавото изпълнение. Иисус Христос
е Месия, когото евреите сакаат. Св. отацот
Оливит казва на Флавиан: намерихме Иисус,
както е Месия, како е Христос, за лето, тиса
Моисей в Закона и твориха пророците!
(Иоан 1, 45). За лето предсказваат старозаветните
пророци, наичајки Го Божий раб, Младоска,
Показаник, како ќе стани народа си от
гредетс му (Исаа 53, 2-5)

Той е и Бог и човек, историческа личност, за
като личността не само възривата с всички
дни или ганде, но и нехристиянски писатели
като Космо Философ (997) Тимоний Млади (112),
Тацил (115), Атанасий (110) и др.

Това хората обхващат с други личности
и в известна степен ги познават. По същия
начин и християните изграждат едно
опитно познание за Бога. Но за това от хората
е необходимо и също така е възможно в
една личност да съществува и Бог и човек.

Историческият образ на Исус Христос е
личността на Богочовек Христос. Ветхозаветното
Божие Слово Евангелиите саботи ги представят
както единствеността на Татко, Исус Христос,
Тяга и Светаго Божествено. Това се Той
се е родил, живея св. Тригорий Богослов (390), се
е бил изкушаван, се гладувал, се надувал,
уморявал се и етан - се трипаса на двата
Мутирофа, а това се бил преставил от
ангелите, се поделен изкушаван (4-та),
нахранен перофа в пустинята и ходил по
вода - се отнася към Божеството (Тригорий
Казански Тисмо 102). В Христос има една
личност с две природи, с две естества - божест-
но и човско. Двете природи в Христос не си
противоположават, а си взаимнодействат. Този
догмат се на християнската вяра отците на
свобда в Халкидон през 451 г. представят във
всестранния си следен начин.

Създадени са отци всички в съзнание
поучаване да бъде използван единия
и същия Син, наричат Татко, Исус Христос,
③

Посвършен по божество и свършен по членост,
истински Бог и истински човек, с разумна
душа и тяло, единосъщен на Отец по божество
и единосъщен на нас по членост - във всички
на нас подобен, освен в греха; предвечно от Отец,
роден по божество, а в последните дни заради
нас и нашето спасение (рожен) по членост от
дъщеря Мария Богородица, единият и същ Христос
Син, Татко, Единороден, във две естества несмъртно,
неизменно, неразделно и неразлъчно познаван,
така че със съединенията съвсем не се отнема
различията и двата естества, а напротив -
затова се обединява на всяко естество и
двата се съединяват в едно лице и една личност,
не на две лица разсичан или разделен, но
единият и същ Син, Единороден, Бог също Татко,
наш Исус Христос, както в старо време
Пророците (предсказаха) за него, както Сам
Татко Исус Христос ни научи и както
ни предаде Символа на нашите отци!

Тайната на единството на двата Тирози в
едната личност на Божественото също отъясна на
4 Вселенски събор в Халкидон представят с
апофатична (отрицателни) определения: несмъртно,
неизменно, неразделно и неразлъчно. Свещеното
и божественото естество на Христос са съединени
в едната личност, без да се сливат едно с
друго, без едното да поглъща другото или
да го изменя. Така божествената Тироза
на Христос е възможно да бъде различна от
членката Му Тироза. Те са в истинско
единство

Личности в общение една с друга - неразделно и неразлъчно. От момента на въплъщението на Бог Слово двете Природи са лични заедно в еднага Личност на Въплътеното Слово, те са неразлъчно заедно и во вери без да се разделят - неразделно, без да се изменят - неизменно, и без да се смиват - несмивно. Божественията и човешката Природа у Христос взаимно се проникват една в друга, като свайствата на едната Природа стават свайства на другата Природа, без да се променят. Св. Максим Изповедник обосновава това взаимнопроникване на двете Природи, като дава пример с огъня и разтопеното желязо. Желязото поставено в огън самото го става огън, без да престава да бъде желязо. По същия начин и човешката Природа на Господ Исус Христос е изцяло проникната от божествената, при което никоя от двете Природи не променя свайствата си или енергиите си. (И. Успенски, Божествен и човешки същности). С това взаимнопроникване на двете Природи у Христос става ясно одонението на човешкото му естество, което е човешко свайствата на божествената Природа, без човешката да се променя - тя си остава твърдото човешко естество. Заради взаимното проникване на двете Природи в Христос и одонението на човешкото естество Богочовекът Христос е единствената безгрешна личност. Имайки две Природи, Господ Исус Христос има две воли, и две енергии (действия) - божествена и човешка, тъй като всяка Природа

има една воля и една енергия. Точно не природите у Христос, Волята и енергията Му са свършени неразлъчно, неразделно и неслиятно. Затова, когато Христос извършва определено действие, Той го извършва с двете Си Природи с двете Си воли и с двете Си енергии, както са в общение и взаимодействие помежду си. Когато ходи по водата, Той ходи не защото водата се е превърнала в твърст, а защото чрез свръхестествената сила на Божеството Тя се съдържава толкова щито, че не се огъва под тежестта на веществото. (Из Моан Јанаскин. Точно изложение на православната вяра 1996г С)

С великото Си действие Христос хваща ръката на мъртвата Марфа дъщеря, а с божественото Си действие я съживява. Действа не само Христос — Божеството. Човекът върши не по чужди, защото не е само човек а и Бог. Божественото също не извършва по чужди, защото не е само Бог а и човек, затова Божествените Му знаменити са съпроводени с докосване и слово. Като човек се докосва до ама не вярващата като Бог то възкресва от мъртвите. Христос е, действану и нечакану и по чужди и по чужди.

(Из Моан Јанаскин. Точно изложение на православната вяра 1996г С)